

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/33/2013
Identifikačné číslo spisu:	2011200701
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:2011200701.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: S.. X. D?.me, nar. XX.X.XXXX, bytom L. XXXX/XX, A., zastúpený advokátom JUDr. Tiborom Sanákom, Advokátska kancelária, Námestie SNP 2, Trnava, proti žalovanému: 1/ Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Galanta, ul. Hlavná 13, Galanta, 2/ S.. V. G., riaditeľ Odboru poriadkovej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Galanta, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ORPZ-GA-VO-238-004/2011 zo dňa 2. mája 2011, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/111/2011-70 zo dňa 4. apríla 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu Trnave č. k. 14S/111/2011-70 zo dňa 4. apríla 2013 p o t v r d z u j e.

Žalovaný 1/ je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 165,56,-€ v lehote 15 dní do rúk jeho právneho zástupcu JUDr. Tibora Sanáka.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave napadnutým rozsudkom rozhodnutie žalovaného uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia v spojení s disciplinárnym rozkazom Riaditeľa Odboru poriadkovej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Galante č. 1/2011 zo dňa 28. februára 2011 podľa § 250j ods.2, písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.) zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaného 1 /zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 496,69 eur k rukám právneho zástupcu žalobcu JUDr. Tibora Sanáka do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Konanie voči žalovanému 2/ zastavil a žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní veci z obsahu pripojeného administratívneho spisu žalovaného zistil, že prvostupňový správny orgán- Riaditeľ odboru poriadkovej polície OR PZ v Galante rozhodnutím č. 1 zo dňa 28. februára 2011 žalobcovi uložil disciplinárne opatrenie - zníženie služobného platu o 15 % na dobu troch mesiacov za porušenie základných povinností policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z. z. v znení neskorších predpisov; prvostupňový správny orgán v odôvodnení tohto rozhodnutia uviedol, že dôvodom na

uloženie takéhoto disciplinárneho opatrenia bola skutočnosť, že žalobca dňa 12. februára 2011 pri dokumentovaní trestnej činnosti obvineného D. S. predložil spis na Okresnú prokuratúru v Galante s návrhom na podanie obžaloby a s podnetom na podanie návrhu na vzatie obvineného do väzby, pričom postupoval v rozpore s Trestným poriadkom (Tr. por.) tým, že pri konečnom návrhu spojil 3 ustanovenia Trestného poriadku, na čo ho však Trestný poriadok neopravňuje, ďalej mu bolo kladené za vinu, že pri žurnalizácii predloženého spisového materiálu nepostupoval v súlade s vyhláškou MS SR č. 618/2005 Z. z. o tvorbe spisu orgánmi činnými v trestnom konaní a súdmi tým, že do spisu zviazal viacero duplicitných materiálov a nezabezpečil aktuálny výpis z registra trestov; na základe odvolania žalobcu proti uvedenému rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu rozhodol žalovaný rozhodnutím zo dňa 2. mája 2011 č. ORPZ-GA-VO-238-004/2011 tak, že odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie; z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplynulo, že žalovaný sa stotožnil s právnym názorom prvostupňového orgánu v tom smere, že žalobca porušil svojim konaním základné povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z. z. skutkom kladeným mu za vinu.

Krajský súd zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu a postupu im predchádzajúceho posudzoval v intenciách § 47 zákona č. 73/1998 Z. z. v spojení s § 48 ods. 3 písm. a/, s § 53 ods. 1 písm. b/, s § 55 ods. 1 a v spojení s § 241 ods. 1, 2, 3, 4, 7 uvedeného zákona.

Krajský súd poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 250i ods. 3 O.s.p., ktorú právnu normu citoval a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva konštatoval, že v danom prípade v rozhodnutí správnych orgánov musí byť jednoznačne vymedzený skutok, ktorého sa mal žalobca dopustiť a ktorý má byť konaním zakladajúcim jeho disciplinárnu zodpovednosť. Ďalej poukazom na právny názor uvedený v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Sžo 30/2011 zo dňa 20. júna 2012, uviedol, že v disciplinárnom konaní predmetom konania je posudzovanie disciplinárneho previnenia účastníka, ktorý sa ho dopustil na základe konania resp. nečinnosťou a v prípade preukázania, že účastník sa dopustil disciplinárneho previnenia kladeného mu za vinu, správny orgán za takéto previnenie ukladá disciplinárne opatrenie, pričom táto skutočnosť sa musí nutne premietnuť aj vo výrokovej časti rozhodnutia, ktorým správny orgán rozhoduje o veci samej, a preto nie je možné považovať za súladné so zákonom, ak správny orgán vo výroku rozhodnutia rozhoduje o disciplinárnom konaní a uvedie len, že účastníkovi konania ukladá disciplinárne opatrenie, pričom z takéhoto výroku nie je zrejмый skutok, ktorým sa účastník disciplinárneho previnenia dopustil, a za ktorý sa mu toto opatrenie ukladá. Poukazom na to, že konanie o disciplinárnom previnení vychádza zo zásady uplatňujúcej v trestnom práve, konštatoval, že skutok vo výrokovej časti musí byť uvedený určitým spôsobom tak, aby nebol zameniteľný s iným skutkom. Neuvedenie skutku vo výroku rozhodnutia krajský súd považoval za formálny nedostatok rozhodnutia.

Krajský súd ďalej dospel k záveru, že disciplinárne previnenie tak ako je uvedené v odôvodnení predmetných rozhodnutí je rovnako označené nezrozumiteľne. Mal tiež za to, že správny orgán nedostatočne zdôvodnil uloženie sankcie žalobcovi, keďže zo spisového materiálu nevyplyva prečo pristúpil žalovaný k uloženiu disciplinárneho opatrenia spočívajúcom v zrážkach z platu podľa § 53 ako 2. ako druhý stupeň disciplinárneho opatrenia a prečo nepostačovalo uložiť žalobcovi písomné pokarhanie, keď nie je zjreмый, či žalobca už v minulosti porušil povinnosti, ktoré mu ukladá § 48 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z..

Krajský súd neprihliadol na námietky žalobcu uvedené v doplnujúcom podaní zo dňa 12. marca 2003 z dôvodu, že boli podané po lehote uvedenej v § 250b ods. 1 O.s.p..

Vzhľadom na nedostatky uvedené vyššie krajský súd zrušil obe rozhodnutia správnych orgánov ako nepreskúmateľné a vec vrátil na ďalšie konanie.

Konanie voči žalovanému 2/ krajský súd zastavil podľa § 250d ods. 3 O.s.p., keďže žalobca pred začatím pojednávania zobral vo vzťahu k tomuto účastníkovi konania svoj návrh späť.

Žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže zo spisového materiálu materiálu mal preukázané, že tomuto účastníkovi žiadne trovy konania nevznikli.

Krajský súd úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v zmysle § 250k ods. 1 O.s.p., ktoré spočívali v trovách právneho zastúpenia za 3 úkony právnej služby.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalovaný 1/. Žiadal, aby odvolací

súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na nové konanie, prípadne, aby po dokazovaní vo vo veci sám rozhodol tak, že návrh na preskúmanie zamietne a napadnuté rozhodnutie potvrdí.

V dôvodoch odvolania vytýkal súdu prvého stupňa, že vo veci síce vykonal dokazovanie, avšak na jeho základe dospel k nesprávnym záverom, vec nesprávne právne vec, použil právnu úvahu nad rámec zákona, a preto na tomto základe nesprávne rozhodol. Dôvodil, že súd prvého stupňa svojim rozhodnutím o zrušení napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím poukazom na § 57 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. znemožnil vykonať opätovné disciplinárne konanie, pretože dňom spáchania disciplinárneho previnenia bol deň 12. februára 2011, čím vzhľadom na deň vydania rozhodnutia, je možné vec disciplinárneho previnenia už iba odložiť. Namietal že prvostupňový súd síce v rámci možnosti zákona zrušil aj prvostupňové rozhodnutie, však nevzal do úvahy všetky okolnosti a vhodnosť takéhoto zrušenia vzhľadom na neprerušenie plynutia lehoty na uloženie disciplinárneho opatrenia počas súdneho prieskumu, v dôsledku čoho však nápravu nezákonnosti oboch rozhodnutí už nebude možné vykonať a prvostupňový orgán bude musieť vzhľadom na lehotu určenú v § 57 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. disciplinárne konanie ukončiť bez vydania rozhodnutia.

Vytýkal súdu prvého stupňa, že vykonal pojednávanie v jeho neprítomnosti. Uviedol, že napriek tomu, že prvostupňový súd síce v rozsudku uviedol, že boli splnené podmienky na postup, aby vykonal pojednávanie v jeho neprítomnosti, keďže predvolanie bolo riadne doručené a vykázané, avšak žalovaný nemal o termíne pojednávania vedomosť, pretože predvolanie mu nebolo riadne doručené.

Žalovaný za najdôležitejšie nesprávne právne posúdenie považoval záver prvostupňového súdu o tom, že v prvostupňovom ani v druhostupňovom rozhodnutí nie je riadne označený skutok vo výrokovej časti rozhodnutia, pre ktorý dôvod prvostupňový súd považoval rozhodnutia orgánov oboch stupňov za nezákonné. Ďalej poukazom na právnu úpravu v § 241 zákona č. 73 /1998 Z. z. a judikatúru Najvyššieho súdu SR (8Sžo 37/2011) uviedol, že úvaha súdu o presnom vymedzení deliktu vo výroku rozhodnutia poukazom na jeho nezameniteľnosť s iným deliktom je dôvodná v konaniach o deliktoch a trestných činoch fyzických osôb, nie však v disciplinárnych konaniach voči Príslušníkom policajného zboru, pretože na takýchto sa vzťahuje osobitný právny predpis a všetky právne úvahy súdu mimo rámca takéhoto osobitného predpisu (zákon č. 73/1998 Z. z.) sú nesprávne, a to vzhľadom na osobitosť nielen statusu príslušníkov PZ, ale aj na ustanovenia tohto právneho predpisu upravujúceho konanie a rozhodovanie a obsah rozhodnutí.

Nesúhlasil s argumentáciou súdu prvého stupňa viažucou sa s vymedzením skutku vo výroku rozhodnutia o uložení disciplinárneho opatrenia. Názor súdu prvého stupňa považoval v rozpore s judikatúrou Najvyššieho súdu SR. Taktiež nesúhlasil s úvahou prvostupňového súdu, že konanie o disciplinárnom previnení vychádza zo zásady uplatňovanej v trestnom práve, na základe ktorej má obvinený právo vedieť, za aký skutok sa mu sankcia pre porušenie právnej povinnosti ukladá. Vyslovil názor, že neuvedenie skutku vo výrokovej časti rozhodnutia vzhľadom na tento osobitný právny predpis, ktorý ho priamo nevyžaduje, nie formálnym nedostatkom rozhodnutia a pokiaľ by sa aj pripustilo, že ide o určitý formálny nedostatok rozhodnutia z tohto dôvodu, určite nie je takou vadou, ktorá by spôsobovala jeho nezákonnosť a neplatnosť. Poukázal na to, že žalobca mal vedomosť o konkrétnom skutku, ktorý mu bol určený ako disciplinárne previnenie, pretože sa k nemu v priebehu prvostupňového konania vyjadroval na základe výzvy príslušného nadriadeného.

Dôvodil, že pokiaľ súd prvého stupňa videl nezrozumiteľnosť napadnutého rozhodnutia pre podľa neho nedostatočnosť zisteného skutkového stavu, malo byť rozhodnutie zrušené z iných dôvodov, než z akých bolo zrušené, pričom bolo dôvodné zrušenie iba druhostupňového rozhodnutia, prípadne mohol prvostupňový súd vzhľadom na lehotu určenú v § 57 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. aj sám vo veci rozhodnúť. Zrušenie oboch rozhodnutí z dôvodu ich nepreskúmateľnosti považoval za nedôvodné, pretože spisový materiál obsahoval všetky právne relevantné dôkazy potrebné na rozhodnutie o disciplinárnom opatrení. Preskúmané rozhodnutia považoval za formálne správne a zákonné a vydané v súlade s § 241 zákona č. 73/1998 Z. z..

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril tak, že navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Nesúhlasil s dôvodmi žalovaného uvedenými v jeho písomnom odvolaní. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania v sume 165,56 eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalovaného (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok, ktorým krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a vec vrátil na ďalšie konanie. Preskúmaným rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutie prvostupňového orgánu - disciplinárny rozkaz Riaditeľa Odboru poriadkovej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Galante č. 1/2011 zo dňa 28. februára 2011 a odvolanie žalobcu zamietol. Riaditeľ odboru poriadkovej polície OR PZ v Galante rozhodnutím č. 1 zo dňa 28. februára 2011 žalobcovi uložil disciplinárne opatrenie - zníženie služobného platu o 15 % na dobu troch mesiacov za porušenie základných povinností policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z. z..

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodoval s konečnou platnosťou o uložení disciplinárneho opatrenia žalobcovi podľa zákona č. 73/1998 Z. z..

Odvolací súd v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami uplatnenými účastníkmi v preskúmvacom konaní a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu ako aj zákonnosť prvostupňového správneho orgánu a konania im predchádzajúce.

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že v zásade nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom a aby v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Z predloženého spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, odvolací súd zistil, že žalovaný 1/ žalobou napadnutým rozhodnutím potvrdil rozhodnutie prvostupňového orgánu - disciplinárny rozkaz Riaditeľa Odboru poriadkovej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Galante č. 1/2011 zo dňa 28. februára 2011 a odvolanie žalobcu zamietol. Riaditeľ odboru poriadkovej polície OR PZ v Galante rozhodnutím č. 1 zo dňa 28. februára 2011 žalobcovi uložil disciplinárne opatrenie - zníženie služobného platu o 15 % na dobu troch mesiacov za porušenie základných povinností policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z. z.. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, dňa 14. februára 2011 bola z Okresnej prokuratúry v Galante doručená písomnosť č. 1 Pv 43/11-21 týkajúca sa trestného stíhania obvineného D. S., ktorou boli zo strany okresnej

prokurátorky signalizované zistené nedostatky. Na základe uvedeného bolo zistené, že dňa 12. februára 2011 pri dokumentovaní trestnej činnosti obvineného D. S. vo vyšetrovacom spise ČVS:ORP-55/GA-GA-2011 J.. S.. X. O. predložil spis s návrhom na podanie obžaloby na sedem skutkov a podnet na podanie návrhu na vzatie do väzby D. S.. Návrh na podanie obžaloby oprel o ustanovenie § 209 ods.1 Tr. poriadku s poukazom na § 204 ods. 1 Tr. poriadku a návrh na vzatie do väzby o ustanovenie § 71 ods.1, písm. c Tr. poriadku. Pri predložení spisu na Okresnú prokuratúru v Galante postupoval v rozpore s Tr. poriadkom tým, že pri konečnom návrhu spojil tri ustanovenia Tr. poriadku, na čo ho však Tr. poriadok neoprávňuje. Pri žurnalizácii uvádzaného spisového materiálu nepostupoval v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 618/2005 Z. z. o tvorbe spisu orgánmi činnými v trestnom konaní a súdmi tým, že do spisu zviazal viacero duplicitných materiálov (návrh na podanie obžaloby opretý o ustanovenie § 209 ods. 1 Tr. Poriadku s poukazom na § 204 ods. 1 Tr. poriadku a spolu s nim aj návrh na vzatie do väzby podľa § 71 ods. 1, písm. c/ Tr. po radku) a nezabezpečil aktuálny výpis z registra trestov. Týmto svojim konaním porušil základné povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a/ zákona č.73/1998 Z. z. v znení neskorších predpisov, tým, že nepostupoval v súlade s čl. 26 Vestníka MV SR č. 175/2010 a ani v súlade s § 6 Vyhlášky MS SR č. 618/2005 Z. z. o tvorbe spisu orgánmi činnými v trestnom konaní a súdmi, čím sa dopustil disciplinárneho previnenia podľa § 52 ods.1 zákona č.73/1998 Z. z. v znení neskorších predpisov.

Podľa § 52 ods.1 zákona č. 73/1998 Z. z. disciplinárnym previnením je zavinené porušenie povinností policajta, pokiaľ nie je trestným činom alebo priestupkom.

Podľa § 53 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. disciplinárnym opatrením je a) písomné pokarhanie, b) zníženie služobného platu až o 15% na dobu najviac troch mesiacov, c) zníženie hodnoty o jeden stupeň na dobu jedného roka, d) zákaz činnosti, e) prepadnutie vecí.

Podľa § 48 ods. 3, písm. a/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 73/1998 Z. z. alebo zákon o štátnej službe) policajt je povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený.

Podľa § 56 ods. 1, 2 zákona č. 73/1998 Z. z. pred uložením disciplinárneho opatrenia musí byť vždy objektívne zistený skutočný stav. Policajtovi musí byť pred uložením disciplinárneho opatrenia daná možnosť vyjadriť sa k veci, navrhovať dôkazy a obhajovať sa.

Pri rozhodovaní o uložení disciplinárneho opatrenia sa prihliada na povahu protiprávneho konania, na okolnosti, za ktorých bolo spáchané, jeho následky, mieru zavinenia a na doterajší postoj policajta k plneniu služobných povinností.

Podľa § 241 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z. z. Rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnoty, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom.

Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovení právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté. Ak sa v rozhodnutí ukladá povinnosť na plnenie, ustanoví sa pre ňu rozsah plnenia a lehota. V odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutí, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

Poučenie o odvolaní obsahuje údaj, či je rozhodnutie konečné alebo či sa možno proti nemu odvolať, v akej lehote a u ktorého oprávneného orgánu.

Odvolací súd po preskúmaní rozhodnutí a postupu správnych orgánov oboch stupňov v danej veci dospel k záveru, že správne orgány v danom prípade nekonali v intenciách citovaných právnych noriem, a svojim postupom sa dopustil aj takej vady, ktorá spôsobila nezákonnosť rozhodnutí, z ktorých dôvodov súd prvého stupňa rozhodol v súlade so zákonom, pokiaľ žalobe vyhovel.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl) je posudzovať, či správne orgány vecne príslušné na konanie si zadovážili dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistili vo veci skutočný stav, či konali v súčinnosti s účastníkom konania, či ich rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma tak hmotnoprávne ako aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, pričom v prípade procesného pochybenia skúma, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy. (§ 250i ods. 1, 2 O.s.p.).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Pokiaľ ide o vec samu odvolací súd zastáva zhodný názor ako súd prvého stupňa, že rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa okrem v žalobe vytýkaných nedostatkov trpí aj vadou nezákonnosti spočívajúcej v tom, že vo výroku prvostupňového rozhodnutia nie je uvedený skutok, ktorým sa žalobca mal dopustiť disciplinárneho previnenia, ktoré skutočnosti v konečnom dôsledku majú za následok nezrozumiteľnosť rozhodnutia pre neurčitosť.

Zo zákona č. 73/1998 Z. z. priamo nevyplýva právna úprava obsahu výroku rozhodnutia v prípade ukladania disciplinárneho potrestania, a preto v tomto prípade bolo povinnosťou príslušného orgánu použiť analógiu zákona, na základe ktorej v prípade rozhodovania o vine a treste treba postupovať (ustanovenej v Trestom zákone, v Trestnom poriadku), z ktorej právnej úpravy vyplýva, že pokiaľ sa rozhoduje o vine a ukladá sa trest za skutok kladený sankcionovanému za vinu, z výroku rozhodnutia musí byť určitým a zrozumiteľným spôsobom zrejmé rozhodnutie o jeho vine za skutok, ktorý spáchal a za ktorý bol uznaný vinným a rozhodnutie o uložení trestu.

Odvolací súd preto súhlasí s názorom súdu prvého stupňa, že pokiaľ aj zákonodarca v zákone č. 73/1998 Z. z. výslovne neuvádza, že súčasťou výroku o uložení disciplinárneho opatrenia je uvedenie skutku, na základe ktorého sa účastníkovi disciplinárne opatrenie ukladá, je povinnosťou správneho orgánu uviesť skutok, ktorým sa účastník dopustil disciplinárneho previnenia, za ktorý sa mu ukladá disciplinárne opatrenie. Takáto povinnosť správnemu orgánu vyplýva napokon aj z obsahu právnej normy v § 241 ods.2 zákona č. 73/1998 Z. z., v zmysle ktorej výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovení právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté, keď zákonodarca v nej

uvádza, že výrok obsahuje rozhodnutie o veci. Z uvedených dôvodov odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s argumentáciou súdu prvého stupňa, že v disciplinárnom konaní predmetom konania je posudzovanie disciplinárneho previnenia účastníka, ktorý sa ho dopustil na základe konania resp. nečinnosťou a v prípade preukázania, že účastník sa dopustil disciplinárneho previnenia skutkom kladeným mu za vinu, správny orgán mu za takéto previnenie ukladá disciplinárne opatrenie, ktorá skutočnosť sa musí premietnuť aj do výroku rozhodnutia, ktorým správny orgán rozhoduje o veci samej, a preto nie je možné považovať za súladné so zákonom, ak správny orgán vo výroku rozhodnutia, ktorým rozhoduje v disciplinárnom konaní, uvedie len, že účastníkovi konania ukladá disciplinárne opatrenie, pričom z takéhoto výroku nie je zrejmý skutok, ktorým sa účastník dopustil disciplinárneho previnenia, za ktorý sa mu disciplinárne opatrenie ukladá. Konanie o disciplinárnom previnení a ukladanie sankcie zaň, vychádza zo zásad trestnoprávnej úpravy, v zmysle ktorej bez ohľadu na to, či ide o trestnú zodpovednosť podľa trestného práva, administratívne trestanie alebo disciplinárne trestanie, obvinený z porušenia právnej povinnosti má vždy právo vedieť, za ktorý skutok sa mu sankcia za porušenie právnej povinnosti ukladá, a preto vo výroku rozhodnutia, ktorým sa mu ukladá sankcia za porušenie právnej povinnosti, by mal byť skutok uvedený určitým spôsobom tak, aby nemohol byť zameniteľný s iným skutkom.

Vzhľadom k uvedenému podstatnou náležitosťou výroku rozhodnutia o uložení disciplinárneho opatrenia je opísanie skutku s právnou kvalifikáciou o disciplinárnom previnení s označením zákonného ustanovenia, ktoré bolo porušené. Napadnuté rozhodnutie tieto náležitosti nespĺňa. Najvyšší súd hodnotil tieto skutočnosti ako podstatné vady konania i s ohľadom na skutočnosť, že uvedenie týchto náležitostí do rozhodnutia vyplýva i zo základných princípov trestania, ktoré je nevyhnutné aplikovať v zmysle čl. 152 ods. 4 Ústavy SR v spojení s článkom 49 Ústavy SR, podľa ktorého „len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie“. Ide o deklarovanie univerzálneho princípu „nullum crimen, nulla poena sine lege“, ktorý sa po formálnej stránke prejavuje tak, že vo výroku rozhodnutia musí byť uvedený opis konania, ktorý je skutkom a súčasne jeho právna kvalifikácia s označením zákonného ustanovenia, ktoré bolo porušené. Následne sa tento princíp prejavuje ako náležitosť rozsudkov vydaných v trestnom konaní podľa § 163 ods. 3 Trestného poriadku „výrok, ktorým sa obžalovaný uznáva za vinného, alebo ktorým sa spod obžaloby oslobodzuje, musí presne označovať trestný čin, ktorého sa výrok týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením právnej kvalifikácie, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, prípadne aj s uvedením iných skutočností potrebných na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným, ako aj uvedením všetkých zákonných znakov vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu“). Vzhľadom na tieto okolnosti nerešpektovanie formálnych náležitostí sankčných rozhodnutí má za následok nezákonnosť rozhodnutia. Význam výrokovej časti rozhodnutia spočíva tiež v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom konkrétny popis skutku je nezastupiteľnou časťou rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, ktorá konkrétna povinnosť bola porušená a aké opatrenia, či sankcie boli uložené. Uvedený názor už judikoval Najvyšší súd Slovenskej republiky - napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/28/2007 zo dňa 6. marca 2008, sp. zn. 2Sžo/106/2007 zo dňa 13. marca 2008, sp. zn. 3Sžo/5/2008 zo dňa 23. júla 2009). Názor najvyššieho súdu vychádza z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej treba pojmy „trestné obvinenie“ a „práva a záväzky občianskej povahy“ pokiaľ ide o rozsah aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru vykladať autonómne od ich definovania vo vnútroštátnom právnom poriadku členských štátov dohovoru (pozri napr. rozsudok Neumeister v. Rakúsko z júla 1976).

Nad rámec uvedeného, len obiter dictum, považuje senát najvyššieho súdu za potrebné vyjadriť sa k tomu, či je možné za skutkového stavu vyplývajúceho z vyšetrovacieho spisu č. ČVS:ORP-55/GA-GA-2011, považovať konanie žalobcu v prípravnom trestnom konaní za disciplinárne previnenie v zmysle § 52 ods.1 zákona č. 73/1998 Z. z., keď žalobcovi je kladené za vinu, že na Okresnú prokuratúru v Galante predložil spis s návrhom na podanie obžaloby na sedem skutkov a podnet na podanie návrhu na vzatie do väzby D. S., pričom návrh na podanie obžaloby oprel o ustanovenie § 209 ods. 1 Tr. poriadku s poukazom na § 204 ods. 1 Tr. poriadku a návrh na vzatie do väzby o ustanovenie § 71 ods. 1, písm. c/ Tr. poriadku, čím pri predložení spisu na Okresnú prokuratúru v Galante postupoval v rozpore s Tr.

poriadkom tým, keď pri konečnom návrhu spojil tri ustanovenia Tr. poriadku, na čo ho však Tr. poriadok neoprávňuje. Tvrdené skutočnosti prvostupňovým orgánom pritom z uvedeného vyšetrovacieho spisu ani nevyplývajú, keďže žalobca samostatným podaním predkladal na okresnú prokuratúru návrh na podanie obžaloby, kde uviedol: „Podľa § 209 ods. 1 Tr. poriadku predkladám spis na podanie obžaloby podľa § 204 ods. 1 Tr. poriadku...“ a samostatným podaním na okresnú prokuratúru predkladal podnet na podanie návrhu na vzatie do väzby z dôvodu uvedeného v § 71 ods.1, písm. c/ Tr. poriadku. Takýto postup nie je možné považovať za postup v rozpore s Trestným poriadkom, pretože jednak z vyšetrovacieho spisu nevyplýva, že by spojil tri ustanovenia Tr. poriadku v rozpore s týmto právnym predpisom a jednak právne posúdenie o predkladaných návrhoch spolu s vyšetrovacím spisom v konečnom dôsledku spočíva na okresnom prokurátorovi.

Pokiaľ žalovaný ďalej namietal, že ak súd prvého stupňa videl nezrozumiteľnosť napadnutého rozhodnutia pre nedostatočnosť zisteného skutkového stavu, malo byť rozhodnutie zrušené z iných dôvodov, pričom by bolo dôvodné zrušenie iba druhostupňového rozhodnutia, prípadne mohol prvostupňový súd vzhľadom na lehotu určenú v § 57 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. aj sám vo veci rozhodnúť, považujúc zrušenie obidvoch rozhodnutí z dôvodu ich nepreskúmateľnosti za nedôvodné, pretože spisový materiál obsahoval všetky právne relevantné dôkazy potrebné na rozhodnutie o disciplinárnom opatrení, odvolací súd sa s touto námietkou žalovaného nestotožnil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa nevyplýva, že prvostupňový súd videl nepreskúmateľnosť napadnutých rozhodnutí v nedostatočne zistenom skutkovom stave, ale v tom, že jednak vo výroku neuviedol skutok, za ktorý bol žalobca disciplinárne sankcionovaný, ako aj z dôvodu, že disciplinárne previnenie tak ako je uvedené v odôvodnení predmetných rozhodnutí je rovnako označené nezrozumiteľne a tiež mal za to, že správny orgán nedostatočne zdôvodnil uloženú sankciu žalobcovi, keďže zo spisového materiálu nevyplýva, prečo pristúpil žalovaný k uloženiu disciplinárneho opatrenia spočívajúcom v zrážkach z platu podľa § 53 ako 2. ako druhý stupeň disciplinárneho opatrenia a prečo nepostačovalo uložiť žalobcovi písomné pokarhanie, keď nie je zrejmé, či žalobca už v minulosti porušil povinnosti, ktoré mu ukladá § 48 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z.. K argumentácii súdu prvého stupňa odvolací súd dodáva, že z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia vyplýva, že prvostupňový orgán pri popise skutku opísal skutočnosti uvedené v signalizácii prokurátora, skutkové zistenia nepodrobil vlastnej úvahe, už z ktorého samotného dôvodu odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia sa javí ako arbitrárne. Nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia podľa názoru odvolacieho súdu spočíva tiež v tom, že prvostupňový orgán neuviedol svoju vlastnú úvahu, prečo skutok považoval za porušenie povinností policajta podľa § 48 ods. 3 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z. z., majúce za následok disciplinárne previnenie, ako aj že neuviedol akúkoľvek svoju úvahu, na základe ktorej uložil žalobcovi disciplinárne opatrenie - zníženie platu podľa § 53 ods.1, písm. b/ uvedeného zákona.

Odvolací súd považoval za nedôvodnú aj námietku žalovaného, ktorou namietal, že súd prvého stupňa vykonal pojednávanie v jeho neprítomnosti, keď žalovaný nemal o termíne pojednávania vedomosť, pretože predvolanie mu nebolo riadne doručené. Zo spisového materiálu krajského súdu vyplýva, že predvolanie s doplnením žaloby bolo doručené žalovanému 1/ dňa 22. marca 2013 podľa pripojenej doručky, ktorá skutočnosť vyvracia tvrdenie žalovaného o tom, že mu predvolanie súdu nebolo riadne doručené.

Odvolací súd vzhľadom na právnu úpravu ustanovenú v § 264d O.s.p. považoval za nedôvodnú tiež argumentáciu žalovaného, že súd prvého stupňa svojim rozhodnutím o zrušení napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím poukazom na § 57 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. znemožnil vykonať opätovné disciplinárne konanie.

Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa v danej veci sa náležite zaoberal žalobnými námietkami týkajúcimi sa skutkových zistení, posúdenia disciplinárneho previnenia, ako aj posúdenia nepreskúmateľnosti a nezrozumiteľnosti výroku rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu a zákonnosti rozhodnutia žalovaného 1/ a svoje právne závery aj náležite odôvodnil.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd dospel tiež k záveru, že v danom prípade boli splnené zákonné

podmienky pre zrušenie rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím, a to z dôvodov uvedených v § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p., a preto v zmysle § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi prvostupňového súdu, na ktoré súčasne poukazuje.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. a s § 224 ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi priznal právo na náhradu trov tohto konania, keďže v tomto konaní bol úspešný. Priznal mu náhradu trov konania pozostávajúcich z náhrady trov právneho zastúpenia advokátom podľa vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za jeden úkon právnej služby (130,16 + 7,81 RP + 27,59 DPH = 165,56 €).

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.